

Yarından daha iyiyim! I'm better than tomorrow!

APRIL 29 NİSAN - JUNE 14 HAZİRAN 2014

www.hayakaarti.com

Sanatçılar Artists

Merih Akoğul
Şener Yılmaz Aslan
Alain Buffard
Braco Dimitrijevic

Mustafa Duymaz
Kutlu Gürelli
Khaled Hafez
Mustafa Kula

Wolfgang Laib
Necla Rüzgar
Kazım Şimşek
Anna Witt

Küratör/Curator: Ferhat Özgür

“Yarından Daha İyiyim” sergisi, yakın zamanda yitirdiğimiz, dansçı, koreograf ve küratör **Alain Buffard**’ın sevgili anısına ithaf edilmiştir.

*The exhibition entitled “I’m Better Than Tomorrow” is dedicated in loving memory to **Alain Buffard**, a choreographer, dancer and curator who passed away a short while ago.*

Bugün Yarından Daha İyi Olduğunda: Çıkış Noktası Üzerine Bir Kaç Söz

Tarihçi Marc Bloch, 'İnsanlar babalarından çok zamanlarının çocuklarıdır' diyordu. Yoksullaştırıcı bir tektipleşmenin içinde kıvranıp durduğumuz şu zaman diliminde Bloch'a kulak verdiğimizde acaba kimi suçlayacağız? Serzenişlerimiz kişiliğimizi var eden geçmişteki masumane koşullarımıza mı yoksa bu masumiyeti zamanla deforme eden rekabetçi düzene mi? Nietzsche 'Bilim ve Bilgeliliğin Savaşı' adlı kült kitabında kendisinin yanlış zamanda ve yanlış yerde bulunmasına haksız olarak mı isyan ediyordu? Murathan Mungan, 'biz büyüdük ve kirlendi dünya' derken zamanımızın bu çirkin yüzünün resmini çizmiyor muydu? Öyle ya, artık her geçen gün farklılıklarımızı biraz daha azaltıyor ve benzerliklerimizi biraz daha çoğaltıyor ve dünyamızı böylece kirleniyor. Artık hiç birimiz geleceğe sınırsız bir güven duygusuyla yaslanmıyoruz ve yarına karşı bugünden daha kuşkuluyuz. İdeallerimiz, gelecekte olmasını istediklerimiz, ötesi için kurguladığımız hayatlar artık güvensiz bir zemin üzerinde salınıp duruyor. Artık farklılıklarımızı giderek daha büyük bir hırsla vurgulamaya başlayıp daha az farklı hale geldik ve hepimiz tektipleşerek istemli ya da istemsiz biçimde yarından korkar olduk.

Bir yandan dışlanmışlıktan kaynaklanan yabancılaşma sorununuz, var olan inançlarımıza olan fanatik bağlılığımız ve mutlak doğruyu yalnız kendi bildiklerimizle indirgememiz, öte yandan sağduyumuzu ve duygusal dünyamızı bir kenara itip dünyaya etkin bir biçimde katılmaktan vazgeçmemiz, bizi içinden çıkılmaz dipsiz kuyuda sürükledi. Sonuçta ayakta kalma nedenimizi parayla özdeşleştirip yarına olan güvenli inancımızı onun varlığı üzerine bina ettik. O zaman 'yarın' denen zaman dilimi 'kuşku' ve belirsiz. Sanki Amerikan yerlileri şu

soruyu sorarken haklı gibiler: 'Dünyada yenecek bir şey kalmadığı gün parayla mı karnımızı doyuracağız?' Zamanımızın kültürü ekonomik açıdan bireysel rekabet ilkesine dayanıyor. Birimizin avantajı çoğu durumda bir başkasının dezavantajı oluyor. Artık herkes başkası için gerçek ya da potansiyel bir rakip. Her alanda adil olma çabamıza rağmen bu durum aslında doğamızın değişmez bir parçası olarak bizi kemirip bitiriyor. Öyle olunca bireyler arasındaki potansiyel düşmanca gerilim sabit bir korku üretimiyle sonuçlanıyor. Peki bu durumda hala mevcut toplumsal, politik ve kültürel travma ortamında özbenliğimize zarar verebilecek zorluklarla başa çıkabilecek kadar normallüğimizi koruyabiliyor muyuz, yoksa doyurucu bir çözüme asla ulaşamayacak kadar nevrotikleştik mi? Vakit artık 'yarından daha iyiyim' deme vakti mi?

'Yarından Daha İyiyim' girişimi aslında yukarıdaki sorulara yanıt arayan bir sergi olmaktan ziyade bu soruları yeniden gündeme getiren ve aslında yanıt vermenin de mutluluğunu şart koşmayan bir kurmacadan ibaret. Zamana yönelik kuşku, duruşlar, nostalji, gelenek ve geçmişe duyulan özlem, zaman ötesi yolculuklar, modern uygarlığın uzağında sözde naif kültürlerden görsel panoramalar, kapitalist, rekabetçi ve modern dünyadan görsel raporlar, kişisel, toplumsal ve kültürel travmalara yönelik izlenimler bu kurgunun ana çekirdeğini oluşturuyor. Amacımız sergiler üzerinden her daim geçerli olabilecek bir motto, bir formül veya bir çıkış yolu önermek değil, daha ziyade şu an hissettiğimiz ruh halini telaffuz etmek ve sözü izleyiciye bırakmak! Bugünün güvensiz ortamında en azından kişisel mottomuz şu: Bize nasılsınız diye sorun size yarından daha iyi olduğumuzu söyleyeyim!

Yapıtlar Üzerine

Merih Akoğul Kosova'da çektiği fotoğraflarda vitrin mankenlerinin yüzlerinden yansıyan ifadelerle savaşın utanç verici doğasını görselleştirmeye çalışıyor. Kosova'daki savaşın bitmesinin üzerinden yıllar geçmiştir geçmesine ama sanatçının vitrin mankenlerin yüzleri aracılığıyla göstermek istediği şey, savaşın ardında bıraktığı onulmaz izler ve içimizde ilelebet süregiden bu mücadele duygusudur. Mankenlerin parçalanmış, aşınmış yüzlerinden ortaya çıkan toplu ifade bize Kosova'daki savaşın çocuklar arasında oynanan bir oyun gibi kurgulanmış olduğunu söyler. Kentteki duvar resimleri ve yazıları ile onların üzerindeki kurşun delikleri yitmekte olan tarihsel ve kültürel hafızanın işareti olurlarken

mankenlerin yüzlerinden yansıyan kayıtsız ifadeler bu tahrifatın tanıkları olarak sahne alırlar. Tahrir olmuş halleriyle izleyiciye anlamsızca bakan manken portreleri aynı zamanda gerçekliğin çözümlüşüne de işaret eder.

Şener Yılmaz Aslan panoramik olarak sunduğu çarpıcı fotoğraflarında metropol hayatının rutin akışını görselleştiriyor. İstanbul metrolarının çıkış noktasını oluşturduğu fotoğraflarda, kısır bir daire içinde dönmüş duran, çıkışı ve kurtuluşu olmayan bir güzergâhta ömür tüketen insanlar, adeta Escherich bir labirentin içine hapsolmuş gibidirler. Katlanılmaz derecedeki kalabalık, her gün ev ve iş yeri arasındaki yolda harcanan onlarca saat, mecburi olarak kabullendiğimiz çalışma disiplini, rekabet piyasasının getirdiği ağır çalışma koşulları karşısındaki çaresizliğimiz Aslan'ın fotoğrafları aracılığıyla adeta yarının bugünden daha iyi olmayacağını söyler gibidir. Kompozisyonundaki kalabalık insan kümelerinin yüzlerindeki bıktırıcı, umutsuz, çaresiz ve donmuş ifadeler bir figürden diğerine gezinerek modern hayattan gündelik kesitler sunar.

Alain Buffard'in 'Anna ile Öğle Yemeğim' adlı son derece dokunaklı, şiirsel dozu yüksek ve sürprizlerle dolu videosu, beden-doğa, kent-birey gibi çoklu ilişkilere filmotografik bir açıdan yaklaşıyor ve doğaçlama performanslar aracılığıyla bir tür sözlü tarih oluşturuyor. Farklı mekanlarda değişik set tasarımlarıyla sekanslar halinde, diyalogların baskın olduğu videoda, konuşmacılarından Anna, Alain aracılığıyla gençlik yıllarındaki modern dans deneyimlerini ve koreografilerini yeniden hatırlamaya koşullandırılıyor. Anılar paylaşıldıkça ikili söz konusu dans deneyimlerini farklı mekanlarda yeniden canlandırıyorlar. Sonuçta, yeniden deneyimlenen bu koreografiler aracılığıyla bizler beden ve mekan ilişkisi üzerine hem görsel hem de kuramsal olarak yeni bilgiler ediniyor ve farklı coğrafi manzaralar arasında şiirsel bir gezintiye çıkıyoruz. Videoda aynı zamanda sözel tarih üzerinden gelişen güçlü bir dostluğun yansımalarına da şahit oluyoruz.

Braco Dimitrijevic'in 'Simyacıların Dirilişi' adlı videosu deyim yerindeyse her daim kötü giden ekonomik, politik ve kültürel sorunlara parmak basan ironik bir iş olarak gündeme geliyor. Videoda bir anlamda, her türlü tecimsel kaygının dışında kendi 'aura'sıyla var olması gereken sanat yapıtının kaderi resimleniyor. Sanat yapıtının küresel ekonomi politikaları çerçevesinde sürüklenildiği açmazlar ve etrafında dönen spekülasyonlar, videodan altı yazı olarak geçen ekonomi,

savaş ve petrol piyasasının belirlediği borsa haberleriyle parodileştiriliyor. Neredeyse para politikalarının ağırlığı ile sanat yapıtının kendine has ağırlığı bir terazinin kefesinde karşılıklı olarak mücadele ediyor. Kazananın kim olduğu sorusu ise izleyene bırakılıyor. Dimitrijevic'in yapıtı eğer abartı olmazsa çağdaş sanat ortamının da ortak bir otoportresine karşılık geliyor.

Mustafa Duymaz uzun süredir özellikle Ankara'daki kentsel tahrifatın görsel kayıtlarını tutuyor. Şehrin kentsel dönüşüm sürecinde değişen kültürel dokusu, değişen yaşam biçimleri, sermayeyle biçimlenen yeni mimari, işçi emeğinin sömürsü, daralan yaşam alanlarımız, şantiyeleşen metropoller, farklı mimari tasarımlar arasındaki doku uyumsuzlukları, kentleşme üzerinden yürütülen para politikalarının yol açtığı toplumsal kaos ve bu dönüşüm sürecinde kaybolan kültürel değerler sanatçının sosyal bir arkeolog gibi üzerine ısrarla gittiği ana temaları oluşturuyor. Duymaz'ın resimlerinde Pepe Kalle'nin saptaması beliriyor gibidir: Büyük şehre gidenler çölün ortasına düştüler. Resimlerinin ana aktörleri olan ameleler Bosch'un 'cehennem' temalı resimlerinden fıkkırmış kahramanlar gibidir.

Kutlu Güreli, Suriye'deki iç savaşla ilgili seyrettiği programlardan birinde, silahlı direnişçilerin yarı yıkık bir binanın içinde, kurşunlarla delik deşik olmuş bir duvarı siper alıp, silahlarını o deliklere sokarak dışarıya ateş ettiklerini görür. Sahne bir zamanlar birilerinin yaşam alanı olan ve sonra delinip 'kamusallaşan özel alanı tarif etmektedir. Bu kurşun delikleri "dekor", "model", "sahte" veya "temsili" olarak kendini ifşa etmektedir. Güreli sergi için kalınlığı 8 cm'lik poliüretan köpük dairelerden oluşan duvar yerleştirmesiyle savaşla yönelik metaforik bir anlatım kurmayı öneriyor. Her biri 13, 16, 24 ve 50 cm'lik yuvarlak parçalar halinde dekupe edilmiş bu bloklar bir nevi duvarda açılmış kurşun deliklerini imliyor. Artık, savaş güncel para politikaları gibi hayatımızın ayrılmaz bir parçasıdır.

'Başkanlar ve Kahramanlar Üzerine' (2009) adlı videosunda **Khaled Hafez**, 1967'de başkan Nasser'in halka hitaben yaptığı bir konuşmayı müzikal animasyon olarak görselleştiriyor. Videoda Mısır'ın geleneksel papirüs resimlerinde gördüğümüz askerler, kasları gelişmiş modern maço erkekler olarak geçmişten günümüze uzanan bir yolculuğa çıkıyorlar. Kahire'nin harabeyi andıran sokaklarında yol aldıktan sonra mutasyona uğrayıp robotlaşan askerlerin yolculukları

boyunca karşılaştıkları tüm olaylar sanki Tahrir olaylarının habercisi olarak ironik bir dille Mısır'ın kültürel ve politik panoramasını özetlemektedir. Animasyondaki kahramanımız gösteri için toplanmış kalabalığın elinde tuttuğu 'Başkanlık Seçimleri' (Presidential Elections) yazılı pankarta müdahale edip onu 'Başkanlık Ereksiyonu'nu (Presidential Erections) yazılı pankarta dönüştürdükten sonra sahneyi terk etmektedir.

Mustafa Kula kimi zaman bir biçim cambazı, bir imge büyücüsü, bir hattat, bir karikatürist kimi zamansa bir ressam ve heykeltıraş olarak türlü roller üstlenebilen bir potansiyel olarak beliriyor. Öteden beri desen çalışmalarında ısrarla sürdürdüğü, 'minotaure' görünümülü ucube yaratıkları bizleri gerçek ve gerçeküstü bir dünya ile karşı karşıya getiriyor. Bu dünya içerisinde bağlama çalan bir Nazi subayı, lüks bir koltukta halinden memnun çarmlıha gerilmiş bir İsa, kalçasına kravat takmış bir insan-köpek, bir ayağını kendi gövdesine gömmüş Adem figürü, bizleri tuhaf ve kabulü zor bir olguyla karşı karşıya getirir: Hiç bir beden asla kendisine ait olamaz!

Wolfgang Laib kırk yılı aşkın bir süredir sanat medyumu olarak, balmumu, reçine, polen, süt, pirinç, sabun gibi doğal ve organik malzemeleri kullanıyor. Yapıtlarını atölye gibi kapalı ve steril bir ortamda var eden geleneksel atölye sanatçılığının tersine Laib, günlerini dışarıdaki çiçeklerden polen toplamakla geçiren bir arıdan farksızdır. Sanatçının ham malzemesini oluşturan bu doğal malzemelerin öte yandan acıyı sağaltıcı görsel etkileri de var. Sergideki dört parçalık 'Tapınak' adlı siyah beyaz dizi fotoğraflarında Laib, Güney Hindistan'a yaptığı ziyaretlerin görsel kayıtlarını tutuyor. Wolfgang Laib'in yapıtları modern kültürün açmazlarıyla başa çıkamayan uygar Batılı bireyin tersine kendi iç huzurunu bulmuş 'öteki' kültürlerin ritüellerindeki gize odaklanmamıza vesile olan birer işaretler bütünüdür.

Kazım Şimşek'in resimlerinde cesur bir militanlık göze çarpıyor. Azınlıklar, ötekilik, kapitalist sömürü düzenin eleştirisi, iktidarın toplumsal tahakkümü ile bireysel karşı dirençler arasındaki süregiden gerilimler sanatçının yapıtlarının temel izleğini oluşturuyor. Şimşek, evrensel tahribata, insan hakları ihlallerine, özgürlük üzerinde iktidarın kurduğu yasaklamacı senaryolara, iktidarın masumane süsü vererek meşrulaştırmaya çalıştığı her türlü cinayete, adaletsizliğe, sosyal dengesizliğe, dini söylemler üzerinden yaratılmaya çalışılan toplumsal ve kültürel kutuplaşmalara karşı sert bir tavır geliştiriyor. Sanatçı görsel kodlarını oluştururken bir yandan güncel

verilerden besleniyor diğer yandan bunları sanat tarihsel referanslarla ilişkilendirerek anakronik bir kurguya ulaşıyor.

Realist bir anlatı kuran **Necla Rüzgar**'ın yapıtlarında genel olarak insanlığa özgü kültürel-politik travmalar ve acılar ön plana çıkar. Dubuffet'in 'Boğucu Kültürü'ndeki uygarlık travmalarıyla da ilişkilendirebileceğimiz heykellerinde Rüzgar, sanatçı olarak kendi bedenini balıklara yem eder, yaralanmış eliyle göçmen kuşları besler ya da kesik et parçalarından değerli mücevherler yaratmaya çalışan bir kuyumcu gibi çalışır. Öte yandan heykellerinde izleyicinin farklı anlam katmanları arasında gidip gelmesine olanak sağlayan müphemlik, kapalılık ve acı duygusunun hissedilebilirliği Rüzgar'ın tüm yapıtlarında sezilen dramatik etkinin ana taşıyıcıları arasında yer alır.

Anna Witt ise 'Doğum' adlı video performansında neredeyse insanlığa özgü evrensel sorunlarla yeniden yüzleşmek ve başa çıkabilmek için geriye dönük (retrograde) bir deneye girer gibidir. Witt bu performansında yeryüzüne yeni doğmuş bir bebek olarak değil erişkin bir kadın olarak gelmek ister ya da erişkin olarak yeniden yaratılmayı arzular. Videoda, sanatçının annesi bir yatak üzerinde uzanmış ve üzerinde kıyafetler olduğu halde Witt'i erişkin bir çıplak kadın olarak doğurmaktadır. Acaba yeniden vücut bulan kadın erişkinliğini ana karnında mı tamamlamıştır, yoksa bir karabasan gibi üzerimize çöken kültürel bunalımın etkisiyle ana rahmine erişkin olarak yeniden dönmeyi mi istemektedir? 'Doğum' izleyiciyi bu ara katmanlar arasında yüz üstü bırakırken sanki yarının bugünden daha iyi olamayacağını mırıldanır gibidir.

Ferhat Özgür

When Today is Better than Tomorrow: A Few Words on our Starting Point

Historian Marc Bloch once said, "Men resemble their times more than they do their fathers." In this time when we constantly suffer under the impoverishing effect of standardization, if we were to pay attention to the words of Marc Bloch, then who would be the one to blame? Are we reproaching the innocent circumstances of the past times that have shaped our personalities or the competitive system that has in time worn out this innocence? Was Nietzsche unjust in reacting against his being in the wrong place at the wrong time in his cult book "The Gay Science" Wasn't Murathan Mungan depicting the ugly face of our times in his verse "we grew up and the world got rotten?" "Surely, with each passing day, we diminish our diversities and increase our similarities more and in this way spoil our world further. None of us can rely on the future with a limitless sense of trust anymore, and so we all have become more skeptical about our tomorrow than about our today. Our ideals, wishful thoughts for the future, lives we fictionalize for ourselves for times ahead, all now are swaying above insecure grounds. In an ambitious effort to emphasize our diversities, we have become less diverse and standardized and so either voluntarily or involuntarily we all have begun to fear our tomorrows.

On one side, our issues of alienation originating from marginalization, our fanatic commitment to existing beliefs and tendency to reduce absolute truth to merely the things we know. On the other side again, our decision to desist from participating effectively in the world by pushing aside our commonsense and emotional realm, all these have dragged us into a bottomless pit impossible to crawl out of. Ultimately having identified our reason of survival with money, we have based our trustful faith for the future on its presence. So, what we call "tomorrow" has become a "doubtful" and "ambiguous" time frame. It seems as if American natives were right to question whether money was edible when they said: "Only when the last tree has died and the last river has been poisoned

and the last fish has been caught, will we realize that we can't eat money." The Zeitgeist of our time seems to be based on the principle of individual competition. The advantage of one of us in most cases is the disadvantage of the other. Nowadays everybody is either a real or potential rival of the other. Despite our effort to remain just in all fields, this situation actually continues to prey on us as an invariable part of our nature. Therefore, the potential hostile tension between individuals, results in a constant production of fear. Within this social, cultural and traumatic environment, are we still able to preserve our own normality to cope with the difficulties that might harm our own personality or have we already become too neurotic to achieve any satisfying solution? Is it finally time to say "I'm better than tomorrow?"

Eventually, rather than being an exhibition that searches for the answers for the above-mentioned questions, the attempt of "I Am Better Than Tomorrow!" is a fiction that brings these questions forward once again and requires no absolute response. Skeptical attitudes towards time, nostalgia, yearning for traditions and the past, journeys beyond time, visual panoramas of so-called naive cultures far away from modern civilizations, visual reports from the capitalist and competitive modern world, impressions on personal, social and cultural traumas, constitute the main core of this fiction. Our aim is not to suggest any permanent motto, a formula or a way out by means of exhibitions, yet to pronounce the current psychological state we are experiencing and leave the decision to the audience. Within today's unreliable world, we have at least a personal motto: Ask us how we are and we will say "We are better than tomorrow!"

About the works

With his photographs taken in Kosovo, **Merih Akoğul**, tries to represent the shameful nature of war by means of facial expressions reflected in shop-window mannequins. Even though years have passed since the war in Kosovo came to an end, what the artist wants to demonstrate through the faces of the mannequins, are the incurable traces left behind by the war and this feeling of struggle within us that will go on forever. The collective expression revealed by the mannequins' fragmented, worn faces, emphasizes that the war in Kosovo has been fictionalized just like a game among children. The graffiti and writings on the walls of the city and the bullet holes they bear, are indicators of a historical and cultural memory which is about to vanish and so the stage is taken by the

indifferent expressions on the faces of the dummies who happen to be the sole witnesses of this destruction. These mannequin portraits stare at their audience meaninglessly with their ravaged condition and at the same time they imply the dissolution of reality.

In his panoramically presented photographs, **Şener Yılmaz Aslan**, represents the routine flow of metropolitan living. In his photographs which constitute the starting point of the Istanbul metro; people whirling around a vicious cycle, wasting their lives on a certain route with no hope of exit or salvation, are almost as if trapped in an Escheresque labyrinth. Crowds mounting up to unbearable levels, tens of hours spent on the road from home to office, work disciplines we have been forced to adopt, our helplessness in relation to heavy working conditions dictated by competitive markets, all seem to tell us through Aslan's photography, that tomorrow will not be better than today. The weary, hopeless, desperate and frozen expressions on the faces of crowded clusters of people in the artist's composition, wander from one figure to the other, presenting daily sequences of modern life.

Alain Buffard's video entitled "My Lunch with Anna" is extremely touching, highly poetic and full of surprises. It explores multiple relationships like the ones between body-nature, city-individual from a cinematographic perspective, and therefore, by means of improvisational performances, it creates some sort of oral history. In this video, where dialogues in sequences that take place in different spaces, under different settings prevail, one of the speakers Anna, via Alain, is conditioned to recall modern dance experiences and choreographies of her youth. Upon sharing their memories, the couple reanimates the mentioned dancing experiences, but this time in different spaces. Consequently through these re-experienced choreographies, the viewer is informed about the relationship between body and space--both visually and theoretically--and takes a poetic walk among various geographies. In this video, we witness reflections of a strong friendship developed through oral history.

Braco Dimitrijevic's video entitled "Resurrection of the Alchemists" so to say appears here as an ironic work, drawing attention to the ever devolving economic, political and cultural issues. In this video, in a way, the fate of an artwork which has to exist with its own "aura" aside from any kind of commercial concern, is being portrayed. In the frame of global economic policies the dilemmas an

artwork is dragged into and the speculations revolving around it, are parodied by the subtitles of the video which give news from the stock market-determined by markets of economy, war and oil. The weight of economic policies and the sui generis weight of an artwork almost seem to compete with each other on respective sides of the scale. And the question as to who the winner of this competition is, is left to the audience. The work of Dimitrijevic without any exaggeration, can also be considered to correspond to a common self-portrait of the contemporary art realm.

For a long time now, **Mustafa Duymaz**, has been keeping the visual records of urban destruction, particularly in Ankara. The changing cultural texture and ways of living, a new architecture shaped by the capital, exploitation of labour, our living spaces getting narrower, metropolitans turning into construction sites, histoincompatibilities occurring between various architectural designs, the social chaos caused by economic policies conducted over urbanization practices and the loss of cultural values, all happening during this process of urbanization these are the main themes the artist chooses to exploit insistently like an archeologist. In the paintings of Duymaz, Pepe Kalle's identification becomes apparent: The ones heading to big cities land in the middle of a desert. Laborers who are the main actors of the artist's paintings, are just like protagonists bursting out of Bosch's "hell" themed paintings.

In one of the programs about the civil war in Syria he has come across, **Kutlu Güreli** sees that armed resistance fighters take shelter behind a bullet-riddled wall inside of a partially ruined building and place their guns in these holes to continue with their shooting. The scene describes a space which once was someone's private habitat that has afterwards with its damage become a public space. These bullet-holes reveal themselves as "scenery," "model," "fake" or "representative." Güreli, with his wall installation prepared for the exhibition out of 8 cm thick foam polyurethane circles, proposes to establish a metaphoric narration aiming at war. These blocks which have undergone decoupage as 13, 16, 24 and 50 cm round pieces, and in a way imply the bullet holes in the wall. From now on wars are an integral part of our lives just as much as economic policies.

In his video entitled "About Presidents and Heroes" (2009) **Khaled Falez** presents the public speech of President Nasser in 1967 as musical animation. In this video, soldiers with whom we are familiar from traditional Egyptian

papyrus paintings, set off for a journey stretching from the past to the future, as modern macho men with muscular bodies. All events encountered along this journey by these soldiers who have become mutated and robotized after walking through the ruin-like streets of Cairo, summarize the cultural and political panorama of Egypt in an ironical language, almost like a harbinger of the Tahrir Square events. Our protagonist in this animation, as an intervention, changes the writing on the banner held in the hands of the crowd gathered for the demonstration that says "Presidential Elections" to "Presidential Erections" and then leaves the stage.

Mustafa Kula appears to us as a 'potential' capable of taking on the part of an acrobat of form, an image wizard, a calligraphist, a caricaturist, and sometimes of a painter and sculptor. The "minotaur"-like monstrous creatures he has been maintaining all along in his sketches, confront us with the real and surreal world. Within this world, a Nazi officer playing baglama, a crucified Jesus sitting in a luxury seat contently, a human-dog wearing a tie over his hips, an Adam figure that has embedded one foot in his own body, all confront us with a fact which is weird and difficult to accept: A body can never belong to itself!

Wolfgang Laib has been using natural and organic material such as wax, resin, pollen, milk, rice and soap as his artistic medium for over than forty years. Contrary to the artistic practice in which works are produced in the closed and sterile environment of a studio, Laib is no different from a bee spending its time collecting pollen from flowers outdoors. These natural materials constitute the raw material of the artist; on the other hand they also have a curing visual impact on pain. In his black and white series photographs of four pieces entitled "Temple" in the exhibition, Laib documents visual records of his visit to the region near South India. Wolfgang Laib's works are a continuum of signs leading us to focus on the mystery of the rituals of "other" cultures that have found their inner peace in contrast to the Western individual who fails to cope with the dilemmas of modern culture.

In **Kazım Şimşek's** paintings, a brave militancy strikes the eye. Minorities, otherness, criticism of the capitalist system of exploitation, ongoing tensions between social tyranny of power and individual oppositions, comprise the main theme of the artist's works. Şimşek develops a firm attitude toward universal destruction, human rights violations, prohibitionist scenarios set by the government

against liberty, all kinds of murders the government tries to justify under the pretence that it is innocent, injustice, social imbalance, and social and cultural polarizations encouraged through religious discourses. The artist while setting his visual codes, on one hand takes nourishment from current data, and on the other hand he relates these to art historical references and therefore achieves an anachronistic fiction.

Necla Rüzgar's works are based on realistic narration and in her works she pursues human-specific cultural-political traumas and tangible pains. In her sculptures which we can link to traumas of civilization mentioned in Dubuffet's "Suffocating Culture," Rüzgar presents her body as an artist like a bait for fish, feeds migratory birds with her injured hand or works on cut pieces of meat in the way a goldsmith does to create valuable jewelry. On the other hand, the ambivalence, closeness and imminence of pain as an emotion in Rüzgar's sculptures, enables a journey for the viewer in-between diverse layers of meaning. Those are among the main conveyors of the dramatic impact perceptible in all works of the artist.

In her video performance "Birth," **Anna Witt** acts as if in a retrograde manner- she experiments with an intention to re-confront and cope with universal issues that are specific to human nature. Witt in this performance wants to come into the world not as a baby but as an adult woman, one who has desires to be re-created as an adult. In this video, the artist's mother, lying on a bed with her clothes on, is giving birth to Witt as an adult naked woman. Has the woman coming into existence once again, completed her maturation in her mother's womb, or is she willing to return as an adult back into her mother's womb as a result of the effects of cultural depression looming over us like a nightmare? Letting down the audience in-between these intermediary layers, "Birth" almost seems to murmur that tomorrow is never going to be better than today.

Ferhat Özgür

Yararlanılan Kitaplar / Reference Books

- Engin Geçtan, 'Hayat', Metis Yayınları, 2003
- Amin Maalouf: 'Ölümçül Kimlikler' çev: Aysel Bora, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2000
- Karen Horney: 'Çağımızın Nevrotik Kişiliği', çev: Selçuk Budak, Öteki Psikoloji, 1999

İngilizce çeviri English translation: Tuna Poyrazoğlu

Sanatçılar / *Artists*

Merih Akoğul

1963 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

M.S.Ü. Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Ana Sanat Dalı'nı (Lisans) 1985, Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Fotoğraf Ana Sanat Dalı'nı (Yüksek Lisans) 2001 yılında bitirdi.

Farklı konularda yayınlanmış 13 kitabı bulunan Merih Akoğul, Türkiye'de ve dünyanın çeşitli ülkelerinde 30 fotoğraf sergisi açtı, grup sergilerine katıldı. Fotoğraf sanatı ve kuramı konularında çalışmalar yaptı. 2003 yılının yaz döneminde Avusturya Başbakanlık Sanat Dairesi tarafından verilen bursla çalışmalarını Viyana'da sürdürdü. Çeşitli müze ve özel koleksiyonlarda yapıtları bulunan Akoğul, 20 yıla yakın bir süredir Türkiye'nin önemli üniversitelerinde fotoğraf dersleri vermektedir.

2011 ve 2012 yıllarında Türkiye'nin en kapsamlı fotoğraf etkinliği uluslararası fotoğraf festivali Bursa Fotofest'in genel sanat yönetmenliğini ve şef küratörlüğünü yapan Merih Akoğul, aynı zamanda da İstanbul Modern Müzesi Fotoğraf Bölümü Danışma Kurulu üyesidir.

Seçilmiş Kişisel Sergileri:

"Tenha Vakitler", ArtGalerim Nişantaşı, İstanbul (2013)
"Kayıp Ruhlar", ArtGalerim Nişantaşı, İstanbul (2011)
"İç İçte İstanbul", Fototrek, İstanbul (2010)
"Standards", PG Art Gallery, İstanbul (2008)
"Sanki", Leica Gallery, İstanbul (2007)
"Geçen Yaz Viyana'da", Palais Porcia Kunst Raum, Viyana / Avusturya (2006)

He was born in Istanbul in 1963 where he currently lives and works.

He received his Bachelor's Degree in Photography from Mimar Sinan University (Faculty of Fine Arts) in 1985 and his Master's Degree in the same discipline from Marmara University (Institute of Fine Arts) in 2001.

Merih Akoğul has published thirteen books on different subjects. He has held thirty photographic exhibitions and taken part in group shows in Turkey and other countries around the world. He has done research on the art and theory of photography. In the summer of 2003 he did photography in Vienna under a grant from the Art Department of the Austrian Federal Chancellery. Akoğul's works have been acquired by a number of museums and private collections. For nearly twenty years he has been giving classes in photography in some of Turkey's leading universities

In 2011 and 2012 he served as artistic director and chief curator for Bursa Fotofest, Turkey's biggest international photography festival. Merih Akoğul is a member of the advisory board of the Photography Department of Istanbul Modern Museum.

Selected Solo Exhibitions:

*"Isolated Instants", ArtGalerim Nişantaşı, İstanbul (2013)
"Lost Souls", ArtGalerim Nişantaşı, İstanbul (2011)
"Palimpsest İstanbul", Fototrek, İstanbul (2010)
"Standards", PG Art Gallery, İstanbul (2008)
"As if...", İstanbul Photography Centre Leica Gallery, İstanbul (2007)
"Last Summer in Vienna", Palais Porcia Kunst Raum, Vienna / Austria (2006)*

Sonrasız Bakışlar serisi
Series of Futureless Gaze 2008
Fotoğraf Photograph
10 adet, her biri 17,5 x 26,5 cm
10 plates, each 17,5 x 26,5 cm

Şener Yılmaz Aslan

1986 yılında Malatya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

2006'da Mersin Üniversitesi'nde Bilgisayar Programcılığı'nda okurken fotoğrafla ilgilenmeye başladı. 2006-2007 döneminde Ankara'da resim eğitimi aldıktan sonra Marmara Üniversitesi Endüstriyel Tasarım Bölümü'nü kazandı. Aynı yılda edindiği bir analog fotoğraf makinası ile belgesel fotoğraflar çekti. 2009'da Fotoğraf Bölümü'nde çift-anadal yapmaya başladı. 2011'de Ersan'da Grafik Tasarımcı ve Fotoğrafçı olarak çalışmaya başladı. Halen "Box in a Box Idea" dergisi editörlüğünü yapıyor. Ayrıca "Tavaf" isimli projesine devam ediyor.

Seçilmiş Sergileri:

"6. Uluslararası Öğrenci Trienali", Marmara GSF, İstanbul (2013)
"Yanılsamalı Söyleşiler", Galata Fotoğrafhanesi, Ünifotofest, İstanbul (2012)
"İnsanlık Anıtı", RH Art Galeri, İstanbul (2011)
"Form It Able", Nezaket Ekici ile grup performans, Art Bosphorus - Çağdaş Sanat Fuarı, Fulya Fuar ve Kongre Merkezi, İstanbul (2011)
"Karma Fotoğraf Sergisi" Yeşil Ev, İstanbul (2010)

He was born in Malatya in 1986. He lives and works in Istanbul.

While studying Computer Programming in Mersin University in 2006 he took up an interest in photography. After taking painting lessons in Ankara during the years 2006-2007, he qualified to study Industrial Design in Marmara University. The same year, with an analog camera he acquired, he started taking documentary pictures. In 2009 he started with his double major in the Photography Department. In 2011 he started working in Ersan as Graphic Designer and Photographer. He currently is editor of the journal "Box in a Box Idea". He continues to work on his project called "Tavaf (Circumambulation)" as well.

Selected Exhibitions:

"6th International Student Triennial", Marmara Fine Arts University, Istanbul (2013)
"Yanılsamalı Söyleşiler (Illusive Conversations)", Galata Fotoğrafhanesi, Ünifotofest, Istanbul (2012)
"İnsanlık Anıtı (Humanity Monument)", RH Art Gallery, Istanbul (2011)
"Form It Able", group performance together with Nezaket Ekici, Art Bosphorus-Contemporary Art Fair, Fulya Fair and Congress Center, Istanbul (2011)
"Photography Group Exhibition", Yeşil Ev, Istanbul (2010)

Tavaf serisinden *Series of Circumambulate*
 Gidenler *The Going Ones* 2013
 Fotoğraf *Photograph*
 C-print / Pleksiglas *Plexiglass*
 250x65 cm

Detay *Detail*

Tavaf serisinden *Series of Circumambulate*
Bekleyenler *The Waiting Ones* 2013
Fotoğraf *Photograph*
C-print / Pleksiglas *Plexiglass*
250 x 65 cm

Detay Detail

Tavaf serisinden *Series of Circumambulate*
 Dönerler *The Returning Ones*
 Fotoğraf *Photograph*
 C-print / Pleksiglas *Plexiglass*
 187x75 cm

Tavaf serisinden *Series of Circumambulate*
 Gelenler *The Coming Ones*
 Fotoğraf *Photograph*
 C-print / Pleksiglas *Plexiglass*
 187x75 cm

Alain Buffard 1960-2013

Alain Buffard, 1978'de Alwin Nikolais ile birlikte Angers'teki Ulusal Çağdaş Dans Merkezi'nde dansa başlar. Régine Chopinot, Philippe Decouflé'nin yanı sıra Brigitte Farges ve Daniel Larrieu'nün pek çok prodüksiyonunda dans eder. Marie-Christine Georghiu'yla beraber rock grubu Rita Mitsuko eşliğinde iki oyunun, 1988'de bir ilk solo "Bleu Nuit"nin ve 1989'da Claude Régy tarafından sahneye konan Wagner'in "Master Singers of Nuremberg"inin koreografisini gerçekleştirir.

Bir dansçı olarak kariyerine devam ederken Anne de Villepoix'nın galerisinde R. Zaugg, Fischli & Weiss, Chris Burden and V. Acconci sergilerinde Asistan olarak çalışır. Aynı zamanda iki Norveçli günlük gazetede de Fransa'daki görsel sanat etkinlikler üzerine muhabirlik yapar.

1991 ile 1996 yılları arasında dans etmeyi bırakır. 1996 yılında iki belirleyici toplantı yapar: biri Yvonne Rainer'le onun oyunu olan "Sürekli Proje-Gündelik olarak Değiştirilen"ın Albrecht KNUST Quatuor tarafından güncellenmesi üzerine yaptığı toplantı, bir diğeri ise "Villa Medici - hors les murs" ödülü sahibi olarak birlikte çalıştığı Anna Halprin'le olan toplantısı.

Ocak 1998'de ikinci solosu olan "İyi Oğlan"ı ve daha sonra 1999'da iki trio "INtime/EXtime" ve "MORE et encore"u yaratır. 2001'de Valenciennes'deki Espace Pier Paolo Pasolini'deki misafir sanatçılığı sırasında "Dispositifs 3.1"i sahneye koyar ve önce "İyi Oğlan"ın dört dansçı için yeniden canlandırması olan "... için İyi"yi, daha sonra ise bir video film olan "Des faits et des gestes défaits"yi hazırlar.

2002'de görsel sanatçı Jan Kopp'la birlikte "Dé-marche"ı gerçekleştirir ve Rennes'deki Centre of Contemporary art La Crie'deki "Campy, vamy, tacky" sergisi için Larys Frogier ile birlikte eş-küratörlük yapar.

2003'te "İyi Oğlan"ın 20 dansçı-koreograf için üçüncü yeniden canlandırması olan Régine Chopinot ve Mauvais genre duos "Wall dancin' - Wall fuckin"i özenle hazırlar. Ocak 2005'te Matthieu Doze, Christophe Ives ve kendinin bir trüosu olan "Les inconsolés"yi yaratır.

Nisan 2005'te Viyana'daki Tanzquartier'deki bir tiyatro için bir sergi olan Umstellung Umwandlung (Değişim Dönüşüm)'ü Siemens Sanat Programı ile işbirliği içinde sahneye koyar.

Haziran 2007'de "Bir Aşk Şarkısı (Değil)"i hazırlar (Miguel Gutierrez, Vera Mantero, Claudia Triozzi ve Vincent Ségal ile birlikte)

2008'de "la Ménagerie de Verre"de Sebastien Meunier ve Self&others ile birlikte bir video yerleştirme olan EAT'ı gerçekleştirir.

"Tout va bien"ın prömiyeri Haziran 2010'da Montpellier Dans Festivali'nde yapılır ve son eseri Baron Samedi ise, Nisan 2012'de hem 2010-2011, hem de 2011-2012 sezonunda ortak sanatçısı olduğu Théâtre de Nîmes'de sahneye konur.

"Anna ile Öğle Yemeğim"
"My Lunch with Anna" 2005
Video, 58" 11'

Alain Buffard starts dancing in 1978 with Alwin Nikolais at the Centre National de Danse Contemporaine in Angers. He dances in several productions from Brigitte Farges and Daniel Larrieu, as well as Régine Chopinot, Philippe Decouflé. He realizes a choreography for two plays with Marie-Christine Georghiu, accompanied by the Rita Mitsuko rock group, a first solo *Bleu Nuit* in 1988, and Wagner's *Master Singers of Nuremberg* staged by Claude Régy in 1989.

While carrying on his career of dancer, he works as an assistant in Anne de Villepoix's Gallery for exhibitions on R. Zaugg, Fischli & Weiss, Chris Burden and V. Acconci. At the same time, he is a correspondent for two Norwegian daily papers, for which he covers visual arts events in France.

He stops dancing between 1991 and 1996. In 1996 he makes two decisive meetings: one with Yvonne Rainer on the occasion of the updating of her play *Continuous Project - Altered Daily* by the Albrecht KNUST Quatuor, and another one with Anna Halprin, with whom he is working as the winner of the "Villa Medici - hors les murs" prize.

In January 1998 he creates *Good Boy*, his second solo, and then makes in 1999 two trios *INtime/EXtime* and *MORE* et encore. During a residency at Espace Pier Paolo Pasolini in Valenciennes in 2001, he presents *Dispositifs 3.1*, and creates *Good for...*, revival of *Good Boy* for four dancers, and

then a video film, *Des faits et des gestes défaits*.

In 2002 he realizes *Dé-marche* with the visual artist Jan Kopp and becomes co-curator with Larys Frogier for the exhibition *Campy, vampy, tacky* at the Centre of Contemporary Art La Criée in Rennes.

In 2003, he elaborates *Wall dancin' - Wall fuckin'*, a duo with Régine Chopinot, and *Mauvais genre*, third revival of *Good boy* for 20 dancers-choreographers. He creates *Les inconsolés*, a trio with Matthieu Doze, Christophe Ives and himself, in January 2005.

In April 2005, he presents *Umstellung Umwandlung*, an exhibition for a theater at Tanzquartier in Wien in collaboration with Siemens Art Program.

In June 2007 he creates (Not) a Love Song (with Miguel Gutierrez, Vera Mantero, Claudia Triozzi and Vincent Ségol).

In 2008, he realized *EAT*, a video installation with Sebastien Meunier and Self&others at "la Ménagerie de Verre".

Tout va bien is premiered in June 2010 at Festival Montpellier Danse and his last piece *Baron Samedi* is created in April 2012 at the Théâtre de Nîmes where he was an associated artist for both seasons 2010-2011 and 2011-2012.

"Anna ile Öğle Yemeğim"
"My Lunch with Anna" 2005
Video, 58"11'

Braco Dimitrijevic

1948 yılında Saraybosna'da doğdu. Paris'te yaşıyor ve çalışıyor.

1968-1971 yılları arasında öğrenim gördüğü Zagreb'deki Güzel Sanatlar Akademisi'nden MA derecesiyle mezun olmuştur. Yüksek Lisans çalışmasını Londra'daki St. Martin's School of Art'ta 1971-1973 yılları arasında tamamlamıştır.

Braco Dimitrijević 160 kişisel sergi gerçekleştirmiştir. Bunlardan bazıları şöyledir: Tate Gallery Londra, Kunsthalle Bern, Ludwig Museum Köln, Van Abbemuseum Eindhoven, Kunsthalle Düsseldorf, Israel Museum Kudüs, MUMOK Viyana, ICA Londra, Musée d'Orsay, Russian State Museum St. Petersburg, Musée d'Art Moderne de Saint Etienne, National Museum of Art and History Lüksemburg, National Museum of Art, Riga. Sperone Westwater New York, Motinternational London ve Galerie Torri Paris tarafından temsil edilmektedir.

Sanatçının üç kez katıldığı Kassel'deki Documenta (1972, 1976 ve 1993); beş kez katıldığı Venedik Bienali (1976, 1982, 1990, 1993, 2009); São Paulo Bienali (1996); Santa Fe Bienali (1995); iki kez katıldığı Sidney Bienali (1978 and 1986); Havana Bienali (1997); Rhetorical Image at the New Museum New York (1990); "Magiciens de la Terre" Musée National d'Art Moderne, Centre Georges Pompidou, Paris (1989); Valencia Bienali (2001); Moskova Bienali (2009); Dublin Contemporary (2011); "Conceptual Art and Photography 1964-77" Art Institute of Chicago, Chicago (2012) katılımcısı olduğu karma sergilerin uzun listesinden örneklerdir.

Yapıtları MoMA New York, Tate Gallery, Musée National d'Art Moderne Centre Georges Pompidou Paris, Israel Museum Kudüs, Museum Ludwig Köln, MUMOK Viyana gibi 70 kurumunun halka açık koleksiyonunda yer almaktadır.

He was born in Sarajevo in 1948. He lives and works in Paris.

From 1968 to 1971 he studied at the Academy of Fine Arts in Zagreb (MA), 1971 – 1973 - post graduate work at St Martin's School of Art in London.

Braco Dimitrijević has had 160 solo exhibitions including shows at Tate Gallery London, Kunsthalle Bern, Ludwig Museum Cologne, Van Abbemuseum Eindhoven, Kunsthalle Dusseldorf, Israel Museum Jerusalem, MUMOK Vienna, ICA London, Musée d'Orsay, Russian State Museum St. Petersburg, Musée d'Art Moderne de Saint Etienne, National Museum of Art and History Luxembourg, National Museum of Art, Riga. He is represented by the galleries Sperone Westwater New York, Motinternational London and Galerie Torri Paris.

The long list of group exhibitions includes three participations in Documenta in Kassel (1972, 1976 and 1993), five participations in Venice Biennale (1976, 1982, 1990, 1993, 2009), São Paulo Biennale (1996), Santa Fe Biennial (1995), Sydney Biennale (1978 and 1986), Havana Biennale (1997), Rhetorical Image at the New Museum New York (1990), Magiciens de la Terre at Musée National d'Art Moderne, Centre Georges Pompidou in Paris (1989), Valencia Biennale (2001), Moscow Biennale (2009), Dublin Contemporary (2011), Conceptual Art and Photography 1964-77 at Art Institute of Chicago, Chicago (2012).

His works are in 70 public collections including MoMA New York, Tate Gallery, Musée National d'Art Moderne Centre Georges Pompidou Paris, Israel Museum Jerusalem, Museum Ludwig Cologne, MUMOK Vienna, etc.

Simyacıların Dirilişi
The Resurrection of Alchemists 2006
Video, 2"00'

Simyacıların Dirilişi
The Resurrection of Alchemists 2006
 Video, 2" 00'

Mustafa Duymaz

1972 yılında Van'da doğdu. Ankara'da yaşıyor ve çalışıyor.

1999'da Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Eğitimi Resim Bölümü'nden mezun oldu. 2012 yılında Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Lisansüstü eğitimini tamamladı. Kişisel sergiler açtı ve karma etkinliklerde yer aldı. YAYGARA Güncel Sanat İnisiyatifi kurucularındandır.

Seçilmiş sergileri:

"CI İstanbul Contemporary 2013", İstanbul (2013)
"Göz kararı", Yaygara Güncel Sanat İnisiyatifi Etkinliği, Çağdaş Sanatlar Merkezi, Ankara (2012)
"Paralaks" Contemporary 2011, İstanbul (2011)
"Fasafiso" Yaygara Güncel Sanat İnisiyatifi Etkinliği, Cermodern, Ankara (2010)
"Nev Nesil" 25.Yıl Sergisi, Galeri Nev, Ankara (2009)

He was born in Van in 1972. He lives and works in Ankara.

He received his Bachelor's Degree in Painting from Gazi University Fine Arts Faculty in 1999 and his Master's Degree again from the same University in 2012. He held solo exhibitions and participated in group exhibitions as well. He is one of the co-founders of YAYGARA Contemporary Art Initiative.

Selected exhibitions:

"CI İstanbul Contemporary 2013", İstanbul (2013)
"Göz kararı (Rule of Thumb)", Yaygara Contemporary Art Initiative Event, Contemporary Arts Center, Ankara (2012)
"Paralaks (Parallax)" Contemporary 2011, İstanbul (2011)
"Fasafiso (Triviality)" Yaygara Contemporary Art Initiative Event, Cermodern, Ankara (2010)
"Nev Nesil (New Generation)" 25.th Anniversary Exhibition, Galeri Nev, Ankara, (2009)

Dönüşüm II
Transformation II 2013
Tuval üzeri yağlıboya
Oil on canvas
180 X 500 cm

*Detay*Detail

Dönüşüm III
Transformation III 2013
Tuval üzeri yağlıboya
Oil on canvas
150 X 200 cm

İşçisiniz 2013
You Are Worker
Tuval üzeri yağlıboya
Oil on canvas
99 X 198 cm

Kutlu Gürelli

1978 yılında Ankara'da doğdu. Zonguldak'ta yaşıyor ve çalışıyor.

Seçilmiş Sergileri:

"Bizzat, Ben Kendim", CerModern, Ankara (2013)
"arayuzgaleri.com SAYI NO.1 - Güncelle!", HAYAKA ARTI, İstanbul (2011)
"ECUME", Damascus, Suriye (2007)
"Gölgeler ve Hayaletler", Platform Galeri, İstanbul (2003)
"Kalıcı Namevcut", Cuba-Cultur (Kai Hoerstensmayer ile), Münster, Almanya (2002)

"Kalaşnikofunun namlusunu Fatma'nın artık yaşamadığı evde, eski odasının duvarında, neredeyse başı hizasında açılmış kurşun deliğine usul usul, yavaş ve dikkatlice sokup yerleştirdi. Nabızı sanki soğuk metalin ucunda atıyordu. Beklemeye başladı..."

"Beşir, Said'in eski mutfak duvarının bir parçasını Ahmed'in başına attı. Başı yarılan Ahmed'in kafasındaki yaranın içinde Said'in Beşir tarafından kafasına atılan eski mutfak duvarının kireç sıvası ve badanasından minicik parçalar var."

"Bisikletiyle boş caddeden aşağıya hızla ilerleyen Hafız, Yasin'in eski dükkânının molozlarından etrafa saçılmış parçalardan birine takılarak yere yuvarlandı. Dirseği ve avuçlarının içine Ayşe, Abdullah, Ziad ve Hüseyin'in evlerinden kopmuş küçük parçalar saplandı."

"Faruk evinin önüne, hafifçe aşağıya, kavşağa doğru eğimli caddeye arabasını park ettikten sonra kaymasını diye tekerinin altına Amin'lerin eski evlerinin balkon duvarından kopmuş ikibuçuk kiloluk bir parça koydu."

"Kerime Hanım'ın kocası Hafız Bey için hazırlayıp sefertasına koyduğu şehriye çorbasının içinden Münire'lerin eski iş yerinin ofis duvarından kopmuş pirinç büyüklüğünde bir parça çıktı. Hafız Bey dişleri arasında hissettiği cıvırtıyla yüzünü buruştursa da o anda tükürmek uygun olmadığından ağzındakileri daha da çiğnemenen yutuverdi."

He was born in Ankara in 1978. He lives and works in Zonguldak.

Selected Exhibitions:

"Me, Myself and I", CerModern, Ankara (2013)
"interfacegallery.com ISSUE NO.1 - Update!", HAYAKA ARTI, İstanbul (2011)
"ECUME", Damascus, Syria (2007)
"Shadows and Ghosts", Platform Gallery, İstanbul (2003)
"Temporarily Absent", Cuba-Cultur (together with Kai Hoerstensmayer), Münster, Germany (2002)

"He very gently and carefully pushed and placed the barrel of his Kalashnikov into the hole -right there almost at her head level- in the wall of Fatma's once bedroom in the house she was not living anymore. He could feel his pulse at the end of the cold metal. He started waiting..."

"Beşir, threw a piece of the old kitchen wall of Said on Ahmet's head. Inside the wound opened in Ahmet's fractured head, there were lime plaster and little pieces from the whitewash of the old kitchen of Said thrown at him by Beşir."

"Hafız speeding down the road with his bicycle, fell down stumbling on one of the pieces scattered around from the debris of Yasin's old store. Tiny little pieces torn off from Ayşe's, Abdullah's, Ziad's and Hüseyin's houses were stuck into his elbow and palms."

"Faruk after parking his car in front of his house, on the road sloping slightly downhill toward the junction, put a 2,5 kg piece that was torn off from Amin's old house's balcony behind the wheel."

"A piece in the magnitude of a piece of rice torn from the wall of Münire's old workplace, was found inside the vermicelli soup Mrs. Kerime had prepared and put into the lunchbox for Mr. Hafız. Even though Mr. Hafız made grimaces because of the rattle he felt between his teeth, since it was not proper to spit it out at that moment, he chose to swallow everything in his mouth without any further chewing."

Enteriyör
Interior 2014

Poliüretan köpük, akrilik dolgu ve pigment
Polyurethane foam, acrylic filling and pigment
Herbiri 8 x 13~50 cm
Each 8 x 13~50 cm

Diğer görseller *Other images*
"Suriye: 5NİK (2014). TV, CNN Türk, 44, 16.09.2013. 19:30"

Khaled Hafez

1963 yılında Mısır, Kahire'de doğdu. Halen orada yaşamakta ve çalışmaktadır.

80'lerde aynı zamanda hem Tıp eğitimi almış hem de Kahire Güzel Sanatlar'ın akşam sınıflarına devam etmiştir. 1987'de Tıp diplomasını, 1992'de de Uzmanlık Derecesini (MS) aldıktan sonra 90'ların başında sanat alanında kariyer yapmak üzere Tıp doktorluğunu bırakmıştır. Daha sonra ise New York, ABD'deki Transart Enstitüsü'nden ve Avusturya'daki Danube Üniversitesi Krems'ten, Yeni Medya ve Dijital Sanatlar üzerine Master Derecesini almıştır. Hafez'in çalışmaları resim, video, fotoğraf, yerleştirme ve disiplinler arası yaklaşımları kapsar. 21 kişisel sergi gerçekleştirmiştir.

Seçilmiş Sergileri:

11. Havana Bienali, Küba (2012)
9. Bamako Fotoğraf Bienali, Mali (2011)
8. Mercosul Bienali, Brezilya (2011)
12. Kahire Bienali, Mısır (2010)
- Manifesta 8, Murcia, İspanya (2010)
2. Selanik Bienali, Yunanistan (2009)
3. Guangzhou Trienali, Çin (2008)
7. Sharjah Bienali, BAE (2007)
1. Singapur Bienali (2006)
6. & 7. Dakar Bienali, Senegal (2004 & 2006)

He was born in Cairo, Egypt in 1963 where he currently lives and works.

He studied medicine and followed the evening classes of the Cairo fine arts in the eighties. After attaining a medical degree in 1987 and M.Sc. as a medical specialist in 1992, he gave up medical practices in the early nineties for a career in the arts. He later obtained an MFA in new media and digital arts from Transart Institute (New York, USA) and Danube University Krems (Austria). Hafez practice spans the mediums of painting, video, photography, installation and interdisciplinary approaches. He had 21 solo exhibitions.

Selected Exhibitions:

- 11th Havana Biennale, Cuba (2012)
- 9th Bamako Photo Biennale, Mali (2011)
- 8th Mercosul Biennale, Brasil (2011)
- 12th Cairo Biennale, Egypt (2010)
- Manifesta 8, Murcia, Spain (2010)
- 2nd Thessaloniki Biennale, Greece (2009)
- 3rd Guangzhou Triennale, China (2008)
- 7th Sharjah Biennale, UAE (2007)
- 1st Singapore Biennale (2006)
- 6th & 7th Dakar Biennale, Senegal (2004 & 2006)

A77A Projesi: Başkanlar ve Süper Kahramanlar Üzerine
The A77A Project: On Presidents & Superheroes 2009
Video
3" 00'

Mustafa Kula

1986 yılında Eskişehir’de doğdu. Kırşehir’de yaşıyor ve kendi atölyesinde çalışıyor.

Hacettepe Üniversitesi GSF Resim Bölümü mezunudur. Resim, heykel, animasyon gibi farklı disiplinlerde işler üretmektedir.

Seçilmiş Sergileri:

“İstanbul Meltemi”, Proje 4L Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul (2006)
Tunus Bienali (2006)
“Sınırlar ve Yörüngeler”, Siemens Sanat, İstanbul (2007)
“Çizime Farklı Yaklaşımlar”, Kasa Galeri, İstanbul (2008)
Proje odalarında duvar resimleri, Proje 4L Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul (2010)
“Olduğumuz Gibi”, Galeri Zilberman, İstanbul (2013)

He was born in Eskişehir in 1986. He lives and works in his own studio in Kırşehir.

He has received his Bachelor’s Degree in Painting from Hacettepe University Fine Arts Faculty. His practice includes works from different disciplines such as painting, sculpture, animation.

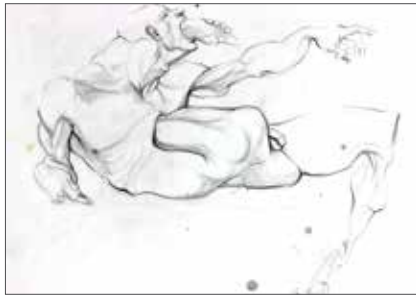
Selected Exhibitions:

“İstanbul Meltemi (The Breeze of Istanbul)”, Proje 4L Elgiz Contemporary Art Museum, İstanbul (2006)
Tunisia Biennale (2006)
“Borders and Orbits”, Siemens Art, İstanbul (2007)
“Çizime Farklı Yaklaşımlar (Different Approaches in Drawing)”, Kasa Gallery, İstanbul (2008)
Wall drawings in project rooms, Proje 4L Elgiz Contemporary Art Museum, İstanbul (2010)
“Olduğumuz Gibi (The Way We Were)”, Gallery Zilberman, İstanbul (2013)

İsimsiz
Untitled 2014
Kağıt üzeri karakalem
Pencil on paper
12 adet, her biri A4 (29,6 x 20,6 cm)
12 plates, each A4 (29.6 x 20.6 cm)

Wolfgang Laib

1950 yılında Metzingen, Almanya'da doğdu. Almanya'da yaşıyor ve çalışıyor.

Laib, yenilik veya biçimsel gelişimle, süreklilikle olduğundan daha az ilgilidir. Sanatçının estetiği arazi sanatına ve minimal sanata yakındır. Laib'in işlerinin esas malzemeleri biçimsel yerleştirmelerde kullandığı süt, polen/çiçektozu, pirinç, mum ve mermerdir. Stilize ev motifleri kadar, koni biçimi ve dikdörtgeni tekrar tekrar kullandığı pratiği, doğu felsefesinden haberdardır. Çalışmalarındaki sınırlı sayıda unsur ve yerleştirmelerinin aşırı özeni izleyiciyi derin düşünmeye ve gördüğüne yoğunlaşmaya yöneltir.

Seçilmiş kişisel sergileri:

2013

"Pollen from Hazelnut (Fındık Poleni)", MOMA, New York, ABD
"Without Beginning and Without End (Başlangıcı ve Sonu Olmayan)", Sperone Westwater, New York, ABD

2012

"Passageway Inside – Downside (İçeriye – Aşağıya Geçit)",
Galerie Thaddaeus Ropac, Salzburg, Avusturya
"Passageway Inside (İçeriye Geçit)", Vehedra Art Gallery, D-53
Defence Colony, Yeni Delhi

2011

Gallery André Buchmann, Berlin, Almanya
"Unlimited Ocean (Sınırsız Okyanus)", SAIC Sullivan Galleries,
Chicago, IL, ABD
Gallery Chemould Prescott Road, Mumbai, Hindistan
Gallery Steinruecke & Mirchandani, Mumbai, Hindistan

He was born in 1950 in Metzingen, Germany. He lives and works in Germany.

Laib is less concerned with innovation or formal development than with continuity. His aesthetics is close to that of Land Art and Minimal Art. Materials central to Laib's work are milk, pollen, rice, wax and marble, which he uses in his formal installations. His practice is informed by Oriental philosophy, in which he repeatedly uses the cone form and rectangle, as well as stylised motifs of houses. In his work, the limited number of elements and the rigor of his installations lead the spectator to contemplate and concentrate on what he is seeing.

Selected solo exhibitions:

2013

"Pollen from Hazelnut", Museum of Modern Art, New York, USA
"Without Beginning and Without End", Sperone Westwater, New York, USA

2012

"Passageway Inside – Downside", Galerie Thaddaeus Ropac, Salzburg, Austria
"Passageway Inside", Vehedra Art Gallery, D-53 Defence Colony, New Delhi, India

2011

Gallery André Buchmann, Berlin, Germany
"Unlimited Ocean", SAIC Sullivan Galleries, Chicago, IL, USA
Gallery Chemould Prescott Road, Mumbai, India
Gallery Steinruecke & Mirchandani, Mumbai, India

Badami, Güney Hindistan yakınlarında mezar
Grave near Badami, South India 2001/2009
Hanemühle kağıdı üzerine karbon baskı
Carbon print on Hanemühle paper
26 x 26 cm

Hospet, Güney Hindistan yakınlarında kabir
Tomb near Hospet, South India 2001/2009
Hanemühle kağıdı üzerine karbon baskı
Carbon print on Hanemühle paper
26 x 26 cm

Shravana Belgola, Güney Hindistan yakınlarında tapınak su çanağı
Temple water basin near Shravana Belgola, South India 2001/2009
 Hanemühle kağıdı üzerine karbon baskı
Carbon print on Hanemühle paper
 26 x 26 cm

Porbandar, Gujarat, Kuzeybatı Hindistan yakınlarında mezarlık
Cemetery near Porbandar, Gujarat, Northwest India 2001/2009
 Hanemühle kağıdı üzerine karbon baskı
Carbon print on Hanemühle paper
 26 x 26 cm

Necla Rüzgar

1972 yılında Tunceli 'de doğdu. Ankara ve İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

Sanatta Yeterlilik derecesini 2004 yılında, Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünden aldı. Bir yandan aynı bölümde Doçent olarak görev yaparken, diğer yandan aralarında İstanbul, İzmir, Diyarbakır, Berlin, Zürich ve Seul'un bulunduğu kentlerde resim, fotoğraf ve videolarını sergiledi. Eserleri son olarak Akademi der Künste, Berlin'de ve National Museum of Contemporary Art Bükreş'te sergilendi. 2014 yılında Ankara Galerî Nev'de "Fauna" adlı kişisel sergisini gerçekleştirdi.

She was born in Tunceli in 1972. She lives and works in Ankara and Istanbul.

She received her Proficiency in Art from Hacettepe University Fine Arts Faculty Painting Department in 2004. While working as an Associate Professor in the same Department, the artist exhibited her paintings, photography and videos in various cities such as Istanbul, Izmir, Diyarbakır, Berlin, Zürich and Seoul. Her works were recently presented in Akademi der Künste, Berlin and National Museum of Contemporary Art Bucharest. In 2014 she had her solo exhibition entitled "Fauna" at Ankara Gallery Nev.

Her gün, Bir Yerde, Birileri
Everyday, Somewhere, Somebody 2013
Polyester üzeri yağlı boya ve vernik
Oil and varnish on polyester
11 x 200 x 3 cm

Fotoğraflayan *Photo Credit:* Oğuz Karakütük

Detay Detail

Çocuk sudur
Infant as water 2013
Polyester üzeri yağlı boya ve vernik
Oil and varnish on polyester
15 x 13 x 10 cm

Detay Detail

Kazım Şimşek

1987 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nü bitirdi. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

Seçilmiş Sergileri:

"Bir Arada", genç kuşaktan bir kesit, Helikon Sanat Galerisi, Ankara (2010)
"Kim Ne Derse Desin Sen O Değilsin", Galeri Artist LAB, Ankara (2010)
"Bir Arada 2", Helikon Sanat Galerisi, Ankara (2010)
"Gerçeklik Terörü", Tütün Deposu, İstanbul (2012)
"Olduğumuz Gibi", Galeri Zilberman, İstanbul (2013)

He was born in Ankara in 1987. He received his Bachelor's Degree in Painting from Hacettepe University Fine Arts Faculty. He lives and works in Istanbul.

Selected Exhibitions:

"Bir Arada (All Together)", a profile from the young generation, Helikon Art Gallery, Ankara (2010)
"Kim Ne Derse Desin Sen O Değilsin (No Matter What Anyone Says You Are Not The One)", Gallery Artist LAB, Ankara (2010)
"Bir Arada 2 (All Together 2)", Helikon Art Gallery, Ankara (2010)
"Gerçeklik Terörü (Reality Terror)", Tütün Deposu, Istanbul (2012)
"Olduğumuz Gibi (Just the Way We are)", Gallery Zilberman, Istanbul (2013)

Bugün Günlerden Cumartesi
Today It's Saturday 2013
Tuval üzeri yağlı boya
Oil on canvas
150 x 180 cm

Fotoğraflayan *Photo Credit:* Şener Yılmaz Aslan

Detay Detail

İsimsiz
Untitled 2011
Tuval üzeri yağlı boya
Oil on canvas
100x120

'Narkissos', 2012
Tuval üzeri yağlı boya
Oil on canvas
300x350 cm

Anna Witt

1981 yılında Almanya, Wasserburg'da doğdu. Avusturya, Viyana'da yaşıyor ve çalışıyor.

Performatif müdahale ve video enstalasyonlar gerçekleştiren sanatçının pratiği kültürel stereotiplerin yapılanması ve bireylerin toplumsal sistemler içindeki konumlanmasını ele alır. Yapıtları değişken bir şekilde kurgusal yeniden canlandırma ile belgesel sahneleme arasında gidip gelir ve özne-oluşumu sorunsalını kimlik politikaları, toplum ve vatandaşlık hakları ile ilişkili olarak temsil eder.

Seçilmiş Sergileri:

"Emscherkunst.2013", Ruhr Metropolitan, Almanya
BC21 Award, 21ger Haus, Viyana, Avusturya (2013)
"Manifest", Marabouparken, Sundbyberg, İsveç (kişisel)
"An I for an Eye", ACF, New York; ABD (2013)
"We only dream of places and resistance, for now", Lux/ICA, Biennial of Moving Images, Londra, İngiltere (2012)

She was born in 1981 in Wasserburg, Germany. She lives and works in Vienna, Austria.

Working with performative intervention and video installation, her practice deals with the construction of cultural stereotypes and individuals positioning within social systems. Her works ambivalently sit between fictional re-enactment and documentary staging and represent the problematic of subject-formation in relation to identity politics, collectivity and citizenships rights.

Selected Exhibitions:

"Emscherkunst.2013", Ruhr Metropolitan, Germany
BC21 Award, 21ger Haus, Vienna, Austria (2013)
"Manifest", Marabouparken, Sundbyberg, Sweden (solo)
"An I for an Eye", ACF, New York, USA (2013)
And "We only dream of places and resistance, for now", Lux/ICA, Biennial of Moving Images, London, England (2012)

Doğum
The Birth 2003
Video
12' 00'

Doğum
The Birth 2003
Video
12' 00'

SERGI EXHIBITION

arayuzgaleri.com SAYI NO.3 Yarından Daha İyiyim!
interfacegallery.com ISSUE NO:2- I Am Better Than
Tomorrow!

Yer Venue: HAYAKA ARTI

Çukurcuma Cad. 19A Tophane-İstanbul

+9 0212 252 5490

info@hayakaarti.com

29 Nisan – 14 Haziran 2014 / April 29th - June 14th 2014

Küratör Curator: Ferhat Özgür (AICA-TR)

Sanatçılar (kullanıcı adları)

Artists (user names)

Merih Akoğul (merihakogul), **Şener Yılmaz Aslan**
(sener), **Alain Buffard**, **Braco Dimitrijevic** (braco),
Mustafa Duymaz (mustafa duymaz), **Kutlu Gürelli**
(kutludamla), **Khaled Hafez** (khaled), **Mustafa**
Kula (mustafa kula), **Wolfgang Laib**, **Necla Rüzgar**
(neclaruzgar), **Kazım Şimşek** (kazimsimsek), **Anna Witt**
(anna witt)

Organizasyon Organization: HAYAKA ARTI

www.arayuzgaleri.com www.interfacegallery.com

Kreatif Direktör Creative Director : Dilara Akay

Yayın Yönetmeni Editor in Chief: Çağla Güdenoğlu

Yazılım Software: Mehmet Nuri Yaman

KATALOG CATALOG

Grafik Tasarım Graphic Design: Şener Yılmaz Aslan

Fotoğraf Photographs: Kayhan Kaygusuz

(aksi belirtilmedikçe/unless otherwise indicated)

Çeviri Translation: Tuna Poyrazoğlu

Baskı Printing: Rema Matbaacılık Sanayii ve Ticaret A.Ş.

Seyrantepe Mahallesi Cesur Caddesi Can Sokak No 1.

Kağıthane-İstanbul

+9 0212 279 2719

info@remamat.com

TEŞEKKÜR

ACKNOWLEDGEMENTS

Katkıları için

Abdullah Akay, Tahir Akay, Nena Dimitrijevic,
Dennis Endozo, Levent Erden, Marion Gauvent,
Korhan Gülsevil, Arhan Kayar, Irene Mantel, Marie
Muracciole, Mirey Nasi, Argun Okumuşoğlu, Şiir
Özbilge, Ahmet Özçetin, Koral Poyraz Atalay ve
Toni Stooss'a

To

Abdullah Akay, Tahir Akay, Nena Dimitrijevic,
Dennis Endozo, Levent Erden, Marion Gauvent,
Korhan Gülsevil, Arhan Kayar, Irene Mantel, Marie
Muracciole, Mirey Nasi, Argun Okumuşoğlu, Şiir
Özbilge, Ahmet Özçetin, Koral Poyraz Atalay and
Toni Stooss for their contributions

©arayuzgaleri.com
bir HAYAKA ARTI projesidir.

©interfacegallery.com
is a HAYAKA ARTI project.

©HAYAKA ARTI
Tüm hakları saklıdır.
All rights reserved.

Hayaka Tekstil desteğiyle
Sponsored by Hayaka Tekstil

500 adet basılmıştır.
Printed in a run of 500 copies.

www.arayuzgaleri.com
www.interfacegallery.com